

Sygn. akt X Ga 426/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Wanda Migdał

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2014r. , w P.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. T.

przeciwko B. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. z dnia 1 kwietnia 2014 r. sygn. akt X GC 1965/13.

1. oddała apelację,
2. obciąża pozwanego kosztami w postępowaniu apelacyjnym i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Wanda Migdał

UZASADNIENIE

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które poparł rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena ta odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie istotne dla wyrokowania okoliczności sprawy. Sąd I instancji dokładnie określił dowody, na których się oparł, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył szczegółowo argumentację jurydyczną, która przywiodła go do wydania rozstrzygnięcia. Zaskarżone orzeczenie jest słuszne i odpowiada prawu, a jego uzasadnienie spełnia wymagania opisane w przepisie art. 328 § 2 kpc, pozwalając na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku. Tym samym Sąd odwoławczy ustalenia te oraz ich ocenę prawną podziela i przyjmuje za własne, czyniąc je integralną częścią swojego stanowiska i uznając za zbędne ponowne szczegółowe przytaczanie tych samych argumentów. W ocenie Sądu Okręgowego, apelacja pozwanej jest jedynie polemiką z rozstrzygnięciem Sądu I instancji, nie zawiera natomiast argumentów pozwalających na zmianę wyroku w postulowanym przez nią zakresie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podniesiony przez pozwaną w apelacji zarzut błędnych ustaleń faktycznych jest niedopuszczalny. W postępowaniu uproszczonym ustawodawca odszedł bowiem od systemu apelacji pełnej i w przepisie art. 5059 § 11 kpc enumeratywnie wymienił podstawy apelacji. W związku z tym, w postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć jedynie na zarzucie naruszenia prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, jeśli mogło mieć

wpływ na wynik sprawy. Zatem podstawy zarzutu apelacyjnego nie może stanowić błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy przez Sąd I instancji (vide: E. Marszałkowska-K., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Legalis 2012).

Odnosząc się natomiast do zarzutów dotyczących błędnej oceny dowodów wskazać należy, że nietrafne okazały się zarzuty naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 233 § 1 kpc we wskazanym w apelacji zakresie. Przypomnienia wymaga, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, tj. rozstrzygnięcia spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Jeżeli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w omawianym przepisie, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć również logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko zatem w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd; nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wykazanie, czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273). Apelacja wniesiona przez pozwaną nie czyni zadość tym wyżej wymienionym wymaganiom, a zatem zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc jest nieusprawiedliwiony. Przy czym pozwana w apelacji nie wskazuje jakie to konkretnie dowody Sąd I instancji błędnie ocenił.

Wbrew wywodom apelacji, w której błędne podnoszono, że Sąd Rejonowy przyjął, iż przewóz został wykonany prawidłowo, u podstaw zaskarżonego wyroku legło ustalenie, że pozwana nie zgłosiła roszczenia odszkodowawczego z tytułu uszkodzonej w wyniku dokonywanego przez powoda przewozu przesyłki, ani nie podnosiła zarzutu potrącenia. Zaniechała też inicjatywy celem wykazania przesłanek obniżenia przewoźnego na podstawie art. 25 CMR. Rację miał w tym względzie Sąd Rejonowy. Pozwana w żaden sposób procesowo nie kwestionowała roszczenia pozwu, nie przeciwstawiła mu twierdzeń pozwalających dokonać weryfikacji należnego powodowi z tego tytułu wynagrodzenia. Słusznie Sąd I instancji wskazywał natomiast, że okoliczność uszkodzenia przesyłki nie zwalnia automatycznie z obowiązku zapłaty przewoźnego. W istocie pozwana nie zgłosiła zatem przeciwko roszczeniu pozwu żadnych twierdzeń, które uzasadniałyby nieuwzględnienie żądania pozwu. Strony nie kwestionowały zaś faktu zawarcia umowy przewozu, ani faktu, że umowa ta została przez powoda wykonana. Tym samym po stronie pozwanej zaktualizował się obowiązek zapłaty należnego z tego tytułu powodowi wynagrodzenia. Pozwana nie kwestionowała też roszczenia powoda co do wysokości, stąd zarzut naruszenia art. 6 kc czyniony w apelacji jest chybiony.

Odnosząc zaś wnioskowi pozwanej o zwrócenie się do ubezpieczyciela o udzielenie informacji Sąd I instancji wyjaśnił, że procedura nie przewiduje takiej możliwości. Przy czym powód nie kwestionował w tym zakresie twierdzeń pozwanej, stąd przeprowadzenie tego dowodu byłoby zbędne.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163 poz. 1348).

SSO Wanda Migdał